AUREL LECCA și ANDI LECCA

VÎNĂTORII DE CAPETE

15

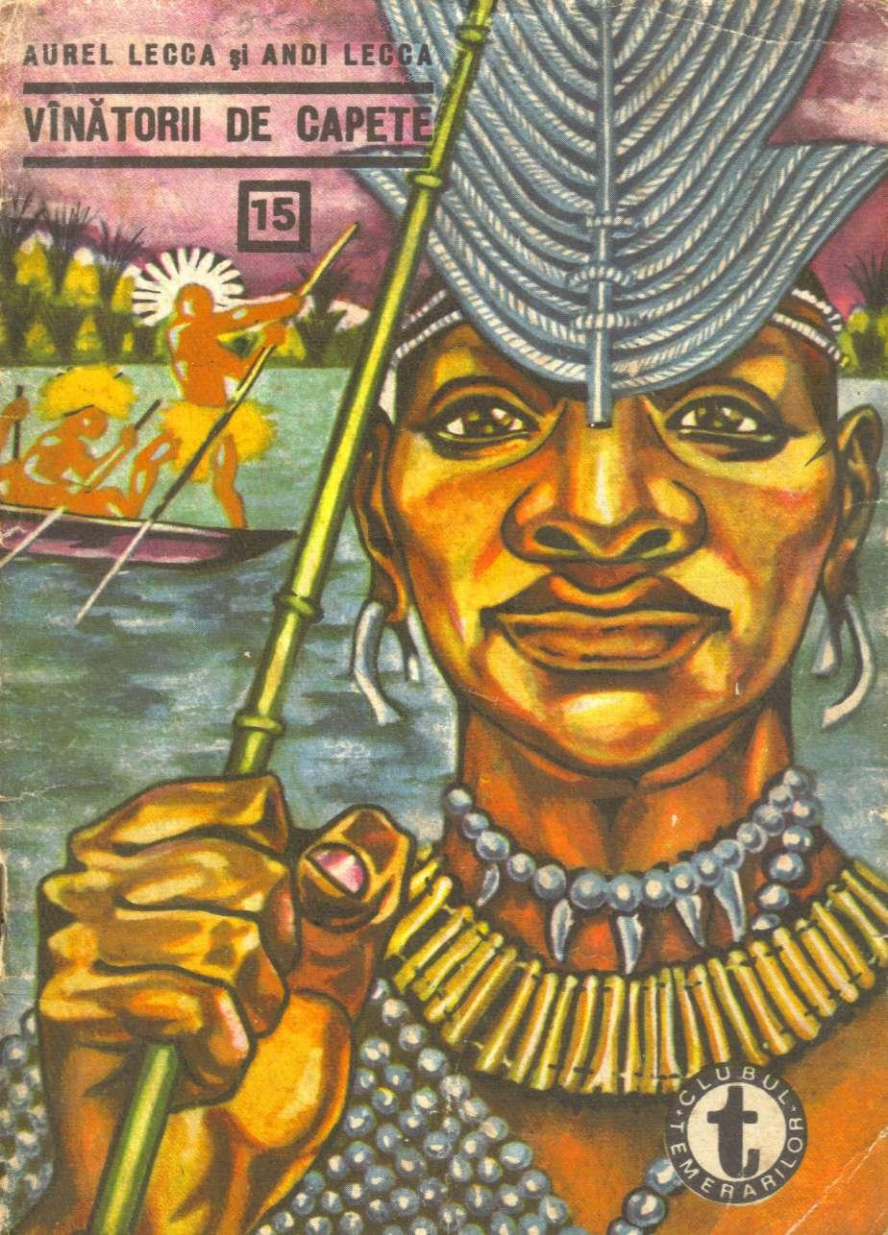

AUREL LECCA și ANDI LECCA

VÎNĂTORII DE CAPETE

VÎNĂTORII DE CAPETE

VÎNĂTORII DE CAPETE

VÎNĂTORII DE CAPETE

VÎNĂTORII DE CAPETE

VÎNĂTORII DE CAPETE

I

EDITURA TINERETULUI

Coperta de FĂCĂIANU VINTILĂ

CAPITOLUL I

Unii, naivi desigur, afirmă că există o strînsă corespondenţă între vise şi realitate, în sensul că, de regulă, dacă visezi urît îţi va merge bine şi invers. Nu i-am crezut niciodată. Mai mult chiar, acum am tot dreptul să-i contrazic. Iată cum a început pentru mine ziua de *6 octombrie 1960*. Capul îmi vîjîia şi îmi atîrna, mai greu ca oricînd, pe umeri. Broboane de sudoare îmi acoperiseră faţa. O soră mă tampona mereu cu un tifon pe frunte şi obraji, dar ochii înceţoşaţi refuzau să zărească plăpînda şi nevinovata arteră care îmi provoca atîta bătaie de cap. Cîmpul operator se acoperise cu sînge. Degetele începuseră să-mi tremure şi parcă se încurcau unul pe altul. Peste nervozitatea care mă stăpînea, o stare de copleşitoare deprimare mă cuprinsese. Secundul, cu pensa hemostatică în mînă, asistenţii şi chiar anestezistul, din colţul lui, mă priveau cu compătimire. Pacientul, întins pe masă, se ridica încet şi ameninţător, iar ochii lui deschişi peste măsură mă pironeau cu aceeaşi expresie.

Deodată totul dispăru. Înainte de a mă bucura că imaginea sălii de operaţie, care de altfel avea prea puţină legătură cu specialitatea mea, a fost doar un coşmar, îmi dădui seama că cineva mă zgîlţîie violent de umeri.

Am deschis ochii. Muriel îmi împingea în braţe un pachet.

— Repede, On, ştii cum să o pui, nu ?!

Înţelesei că era o paraşută şi tot atunci remarcai că zumzetul, care îmi însoţise moţăiala pînă a cădea în acel somn adînc, încetase cu desăvîrşire. Desigur că era ceva în neregulă la motoarele aparatului. Fără să mai cer explicaţii, îmi strînsei curelele.

Ceilalţi făceau acelaşi lucru ; adică Dean şi Muriel. Ei, împreună cu mine eram singurii pasageri ce avuseserăm nefericita inspiraţie să ne suim în acest avion auxiliar al forţelor armate australiene.

Timpul nefavorabil din ultima vreme nu îngăduise nici unei aeronave să decoleze de pe aeroporturile Camberrei. După două zile de aşteptări zadarnice, numai noi ne-am găsit cei mai grăbiţi să ajungem fără întîrziere la Djakarta. Domnul Dean de Broeck, profesor de etnografie pe care avusesem plăcerea să-l cunosc în aceste 48 de ore de răgaz, apelase la serviciile unui prieten, comandorul bazei aviatice de lîngă Kosciusko. Acesta ne înlesnise posibilitatea de a recurge la un mijloc de locomoţie mai puţin comod decît o cursă de pasageri ; e drept, însă, economiseam timp, atît domnul Dean, care trebuie să fie prezent la Congresul de biologie de la începutul săptămînii viitoare, cît şi eu, care, după ce luasem parte la lucrările simpozionului de inframicrobiologie de la Sidney, ardeam de nerăbdare să ajung în insula Kalimantan. Acolo, voi lucra pentru o

perioadă într-un spital, unde urmează să am un schimb de experienţă cu cîţiva tineri medici indonezieni.

Cît timp am zăbovit la hotelul şi prin sălile aeroportului din Camberra, ideii domnului de Broeck de a părăsi Australia cu orice chip se alăturase şi o fată, Muriel Dupont, studentă în primul an la Institutul de istorie din Camberra.

Curentul rece al nopţii pătrundea cu putere prin uşa deschisă a carlingei. Înviorat, m-am smuls din gîndurile care mă năpădiseră. Dean şi cu Muriel dispăruseră unul după altul în beznă. Mă pregăteam să-i urmez, cînd cineva mă trase înăuntru şi-mi urlă în ureche.

— Ce naiba, ţii să te cureţi neapărat ? De ce nu ţi-ai prins bine cataramele ?

Era pilotul aparatului. Îl zărisem în treacăt în momentul îmbarcării, iar acum aproape că uitasem de el. Acesta îmi meşteri ceva la curelele din spate şi apoi îmi făcu semn cu mîna. Privii, nu fără teamă, în golul de sub noi, în care nu distingeam nimic. Fără să închid ochii mă lăsai să alunec în abis, apăsînd instinctiv pe maneta paraşutei.

Şocul izbiturii de pămînt mă readuse la realitatea situaţiei în care mă aflam. Alergai cîţiva metri, după cum ştiam că se procedează în asemenea cazuri, apoi mă descotorosii de laţuri. În acelaşi moment auzii undeva, nu departe, o bubuitură grozavă. O flacără căreia nu-i zăream decît reflexele vîlvătăii — fiindcă boschetele de mărăciniş din faţa mea îmi acopereau cîmpul vizual

— se ridica în negură. Explodaseră rezervoarele de benzină ale avionului nostru. Ocolii mărăcinişul şi mă îndreptai către foc. Bănuiam că şi ceilalţi vor face acelaşi lucru. După puţin timp, ajunsei lîngă un morman de resturi arzînde pe lîngă care se învîrtea pilotul. Acesta tocmai aruncase un braţ de vreascuri asupra rugului improvizat. Auzind zgomot de paşi se întoarse şi se apropie de mine.

— Speculez tristul avantaj al prăbuşirii, tinere. Dacă se stinge focul, ceilalţi nu o să se mai poată orienta, şi-n bezna asta afurisită n-ar fi de loc greu să ne pierdem unul de altul.

Îşi scosese cascheta — lăsînd să iasă de sub ea un cap masiv şi colţuros, cu trăsături regulate totuşi şi cu un ciuf de păr roşu aprins — o motoli în pumn şi îşi şterse cu ea faţa roşie şi înăduşită, după care îmi întinse simplu o mînă, fixîndu-mă cu nişte ochi cenuşii şi prietenoşi :

— Kid Wittle, fost pilot ; actualmente candidat la împăiere !

— Doctorul Marcu, Ion Marcu, îi răspunsei cu nedumerire. Dar lămureşte-mă ce s-a întîmplat ? Unde sînt Dean şi cu Muriel ? Unde ne aflăm ?

— La naiba ! Unde să ne aflăm ? În inima acestei blestemate insule, Noua Guinee. În bîrlogul vînătorilor de capete, care poate chiar în acest moment ne privesc lacomi din desişuri. Nu vreau să te sperii, dar n-ar fi exclus ca peste puţin timp căpăţînile noastre să atîrne

de vreuna dintre colibele băştinaşilor. Da, da, ce te uiţi aşa mirat la mine ? ! strigă pilotul înciudat. Mai bine aleargă şi caută-i pe ceilalţi doi. Nu-i timp acum de explicaţii. Uite, cam pe acolo trebuie să fi căzut, îmi indică el cu mîna o direcţie în întuneric, după care se întoarse către foc, lăsîndu-mă nedumerit.

— Hei, doctore, stai ! mă strigă pilotul din urmă, apropiindu-se în fugă. Ia cuţitul acesta la tine. E singura armă care o posed. Eu mi-am făcut alta, din rămăşiţele avionului, şi-şi îndreptă privirea spre o bară masivă de metal, cam strîmbă. Vă aştept aici, lîngă foc.

M-am îndreptat hotărît încotro îmi arătase aviatorul. Păşeam cu grijă pe pămîntul zgrunţuros, acoperit cu smocuri de ierburi mărunte şi uscate. Ochii mi se obişnuiau greu cu întunericul. O serie de terase mici cît o palmă aproape reprezentau singurele suprafeţe orizontale. Restul terenului cobora în pantă. O vegetaţie abundentă şi necunoscută. Arbuşti de tot felul, tufişuri dese, trunchiuri masive de copaci, bucăţi de rocă sfărîmate, toate adunate de-a valma, constituiau obstacole care mă făceau să înaintez foarte încet. Focul lîngă care rămăsese pilotul nu se mai zărea. Mergeam aproape orbecăind, de mai bine de un ceas. Din loc în loc mă opream şi strigam numele tovarăşilor mei. Dar la urechile mele nu ajungeau decît fluierături, fîsîieli şi alte zgomote necunoscute ale vietăţilor nevăzute ale pădurii.

Mă pregăteam să strig din nou, cînd cineva mi-o luă înainte. Recunoscui vocea subţire a profesorului şi încă

foarte aproape. Nu-mi mai trebuiră decît cîteva minute ca să-l strîng în braţe pe Dean de Broeck. Un geamăt de durere al acestuia mă opri la jumătatea gestului.

— Dean, ce-i cu tine, eşti rănit ?

— Fleacuri, doctore. Pilotul ?...

— E teafăr ! Ne aşteaptă sus, pe o terasă. Dar Muriel ?

— Muriel ? exclamă profesorul surprins, întorcîndu-se. Ei drăcie, era în spatele meu ! O fi rămas în urmă. Hei, Muriel, unde eşti ?

— Dean, doctore, aici ! Repede... l-am apucat ! auzirăm drept răspuns ţipetele înăbuşite ale fetei, urmate de zgomote de crengi rupte.

Ne-am repezit într-acolo. Lîngă rădăcina unui trunchi înalt se zărea conturul lui Muriel, în jurul căreia se zbătea cu înverşunare o panglică lungă de peste doi metri. Unul din capetele panglicii părea lipit de braţul stîng al fetei, acum de o formă neobişnuită. Dintr-un salt am fost lîngă ea. Cu un gest scurt am retezat trupul reptilei. Partea posterioară căzu inertă, în timp ce celălalt capăt se mai zbătu un timp.

— Uf, răsuflă ea uşurată. Aţi venit la timp ! Te urmam la cîţiva paşi, profesore, cînd m-am simţit încolăcită ca de o funie de această scîrboasă vietate. Am vrut să te strig, dar cred că emoţia din prima clipă m-a împiedicat să articulez un singur cuvînt. Instinctiv am reuşit să-l apuc aproape de cap. Ştii că luasem cu mine bucata asta de pînză rămasă din paraşuta distrusă.

Ei bine, am înfăşurat-o cu repeziciune peste botul reptilei. Ca să fiu mai sigură că-l imobilizez, am petrecut pînza în jurul braţului meu şi am ţinut-o astfel strînsă cu cealaltă mînă.

— Ai avut sînge rece, Muriel, observă profesorul. Prin aceste locuri reprezintă un lucru de care vom avea nevoie din plin, continuă Dean în timp ce-şi înfăşura calm trupul şarpelui ucis în jurul mijlocului.

— Ce-ai de gînd să faci cu el ?

— Nimic altceva decît să-l mîncăm, Marcule.

— Bine, răspunsei eu neîncrezător, să mergem atunci. Aviatorul nostru, Kid Wittle, va fi fericit să ne vadă pe toţi întregi.

Cînd ne-am apropiat de foc, exclamaţiile de satisfacţie ale lui Kid mi-au adeverit cuvintele. Cu toate că pilotul ne-a asigurat că nu a observat nimic suspect în jur, Dean părea foarte neliniştit.

— Mă întreb dacă am fost zăriţi sau nu, rosti acesta. Dacă focul ne-a semnalat prezenţa atunci ar fi bine ca regiunea să fie populată de triburi paşnice. Poate fi nelocuită, dar pot fi şi triburi vînători de capete ! Oricum, trebuie să ne căutăm un adăpost provizoriu.

— Cred că am găsit adăpostul ! îl întrerupse pilotul.

— Atunci să ne grăbim ! Întîi să stingem focul ; mi-e teamă, Kid, că trebuie să sacrificăm haina ta de piele.

Focul a fost înăbuşit, iar tăciunii împrăştiaţi. Conduşi de către Kid, am urcat panta înclinată a unei rîpe şi am ajuns lîngă un fel de gaură săpată în nisip, deasupra căreia atîrnau ca o vizieră ramurile unor arbuşti.

— În sfîrşit, exclamă profesorul, lucrul cel mai important, securitatea, l-am rezolvat pentru moment ! Abia acum putem să ne gîndim la celelalte.

— Adică încotro o luăm şi pe ce drum, cu ce ne hrănim şi cum reuşim să ne păstrăm pielea intactă pînă cînd vom ajunge în vreun loc civilizat, nu ?

— Adevărat, întări Dean cuvintele pilotului. Ultimul obiectiv este cel mai dificil. Mai uşor va fi cu hrana. Animale sălbatice şi periculoase pentru om nu prea există pe aici ; doar această specie de şerpi veninoşi şi crocodili, mai în jos, lîngă coastă. Iar despre direcţie, asta nu o putem hotărî decît pe lumină.

— Eu, unul, mă declar mulţumit de faptul că prima parte a „voiajului" s-a terminat cu bine. Acum nu ne mai rămîne decît să aşteptăm aici, ca nişte papagali cuminţi în colivie, ivirea zorilor.

— Dacă-i aşa, puneţi-mă şi pe mine în temă cu întreaga situaţie, exclamai eu, în timp ce examinam braţul profesorului care, din fericire, părea să aibă numai o simplă întindere.

— Uite despre ce e vorba, doctore, spuse Kid. Cauza precisă a accidentului nu o cunosc. Ştiu numai că s-a blocat motorul, aşa, dintr-o dată. Aparatul a explodat în contact cu solul. Mai ştiu că sîntem în Noua Guinee,

într-un punct cu următoarele coordonate : 140° 5' longitudine vestică şi 5° 8' latitudine sudică.

— Aha, deci prin valea Telefolmin, îl întrerupse Dean. Bănuiesc cum va trebui să procedăm la ziuă. Este o regiune muntoasă şi mlăştinoasă unde nu a pătruns picior de alb. Iată-ne, fără să vrem, exploratori. Poate că vom întîlni populaţii necunoscute, aflate într-un stadiu preistoric al civilizaţiei. Vom căuta să găsim un curs de apă pe care vom coborî. Pe el sper să ajungem fie pe Sepik, fie pe Fly, cele două rîuri mai importante, iar de acolo mai departe spre vărsare, pînă cînd vom întîlni aşezări sau patrule de cercetare.

— Patrule de cercetare ?

— Zona unde ne aflăm, ca şi multe alte regiuni ale Noii Guinee, este decretată de organele administrative australiene „zonă interzisă", fiind locuită de triburi vînători de capete.

— Oho, ca în cărţile cu canibali...

— Nu eşti departe de adevăr. Numai că a fi canibal e una, şi vînător de capete e alta. Triburile de papuaşi de aici practică vînătoarea de capete ca pe un „obicei sfînt". Băştinaşii cred că dormind pe capete omeneşti, înţelepciunea, curajul, şi alte virtuţi ale celor morţi trec în capetele lor. Veşnicele lupte între triburi, generate de această credinţă, fac ca accesul în zonele necontrolate încă, aşa numitele „zone interzise", să fie extrem de periculos.

— Coborînd prin „zona interzisă" vom încerca să ajungem la australieni ?

— Întocmai, aprobă Dean, aşezîndu-se pe pămînt şi căutîndu-şi o poziţie cît mai comodă pentru a se odihni.

— Ştii ceva, doctore ? întrerupse Kid tăcerea, în timp ce cerceta cu satisfacţie conţinutul unui pachet de ţigări scos împreună cu o brichetă butucănoasă din fundul unuia dintre nenumăratele buzunăraşe ale costumului său de pilot.

— Ce este ?

— Vreau să-ţi spun că mutra ta mi-ar fi mai agreabilă dacă ai avea altă profesie.

— Dar ce ai împotriva noastră ? îl întrebai surprins.

— Poate că din cauza voastră, a breslei doctoriceşti, am ajuns aici. Dar ca să mă înţelegi, ar trebui să-ţi rezum în cîteva cuvinte toată viaţa mea.

— Sigur, iată o idee bună, îl întrerupse Muriel încîntată. Vor trece mai uşor cele cîteva ore care ne-au mai rămas pînă-n zori.

— Nu este firea mea să mă turtească o păţanie ca asta de acum, începu Kid cu vocea lui groasă. Am mai trecut eu prin multe. De mic a trebuit să mă descurc singur. Tata a murit în război. Aveam doi ani pe atunci. La scurt timp după ce mama a primit un plic cernit în care se găseau o înştiinţare laconică şi cîteva tinichele, biata de ea a trebuit să se opereze de un ulcer. De aici se trage totul. Doctorul care a deschis-o a uitat un ditamai foarfece înăuntru.

Rămînînd orfan, o mătuşă de existenţa căreia abia atunci am aflat, m-a luat în grijă, la Dublin. Se purta rău cu mine. Cînd mă bătea fugeam în port unde cunoscusem un bătrîn „lup de mare" care îmi povestea adesea lucruri minunate din viaţa lui. Într-o zi, babornita m-a stîlcit atît de rău, încît am plecat pentru totdeauna din camera ei întunecoasă. M-am îmbarcat mus pe un vas ce făcea curse din Irlanda în Brazilia. La Rio m-am certat cu şeful de echipaj ; am rămas în Brazilia trei ani, lucrînd la plantaţiile de cauciuc. După ce am strîns o sumă frumuşică, m-am întors în Anglia unde mai întîi am făcut doi ani pe barmanul la o cafenea ; şi acolo m-am certat cu patronul. Am plecat la şantierele navale din Portsmouth. Făceam şi box în acel timp ; dacă mă ţineam de el, aveam acum o „olimpică"...

— De atunci ai tu nasul strîmb ? rîse fata.

— N-ai ghicit ! Asta este altă poveste, dar lasă-mă să continui. Cînd m-au azvîrlit afară după o grevă, un coleg de club m-a introdus la uzina de avioane. Mă îndrăgostisem de mecanică şi de pilotaj amator. Aşa că mi-am luat examenele şi am devenit aviator. În război am luptat în Oceania şi în Noua Zeelandă împotriva japonezilor. După capitulare, m-am stabilit la Wellington. Am traversat de zeci de ori insula asta, dar numai pe sus...

— Acum, ca s-o cunoşti definitiv, o vei lua-o şi per pedes, glumi Muriel.

— Dar tu, ţîncule, replică pilotul, ce-ţi veni să o ştergi de acasă şi să te aventurezi tocmai la Djakarta ?

— Nu am şters-o, ci am plecat cu treburi foarte serioase !

Kid îşi ţuguie buzele şi începu să fluiere zeflemitor :

— Nu mai spune ! O fetiţă ca tine trebuie ţinută încă de mînă de mămica, nu lăsată singură după pofta ei...

Muriel îşi lăsă capul în jos şi şopti :

— Eu n-am apucat să o cunosc pe mama !

— Oh, iartă-mă, Muriel, n-am ştiut. Tatăl d-tale unde se află acum, de ce nu te-a însoţit el ?

Din nou Muriel îşi plecă capul şi rosti cu greutate :

— Kid, copilăria mea seamănă într-un fel cu a ta... Şi eu sînt orfană... e drept, nu de la o vîrstă atît de fragedă ca a ta. Pămîntul acestei insule a pricinuit moartea tatălui meu. Tata a început prin a fi căutător de aur pe valea fluviului Markham, în nord-estul Noii Guinee. Afacerile mergînd binişor, a încetat să mai lucreze de unul singur şi a fondat o mică societate. Şi-a luat drept asociat pe un oarecare Fenimore. Îl cunosc şi eu ; a venit de multe ori pe la noi pe acasă, în Australia. Dar acum patru ani tata... în timpul unei inspecţii la una din exploatările lui... a căzut bolnav la pat... şi în scurt timp... a murit...

— Şi atunci cum te-ai descurcat ? o întrebă Dean.

— Economiile pe care le aveam mi-au dat posibilitate să-mi continui studiile.

— N-am aflat însă de ce ești atît de grăbită să ajungi pe pămîntul Indoneziei.

— Uite despre ce este vorba, rosti fata după un moment de ezitare. Am primit zilele trecute o telegramă de la Fenimore, în care îmi spune că miercuri trebuie să fiu la Djakarta, în Norton Street 18 ! După cîte am înțeles, este vorba de niște documente rămase de la tata și identificate de-abia acum, mai precis, despre planul unui zăcămînt aurifer. Fiindcă Fenimore este bolnav, iar eu mă aflu la sfîrșitul vacanței, m-am hotărît să plec la Djakarta, dar acum...

— Acum e cazul să ne odihnim, totuși, interveni Dean. Nu uitați că peste cîteva ceasuri vom porni la un drum greu și primejdios...

O voce cunoscută îmi întrerupse somnul greu, fără vise.

— On, hai cu mine să urcăm pînă în vîrful rîpei. Voi rămîneți aici. Trebuie să ne orientăm încotro să o pornim.

După un sfert de ceas, profesorul și cu mine ajunserăm pe un platou. În fața ochilor noștri închiși pe jumătate, din cauza soarelui puternic, ni se desfășură o perspectivă minunată. Vîrfurile lanțului muntos se vedeau din depărtare, strălucitor de albe. Cu toate că eram în preajma ecuatorului, aceste piscuri înalte aveau groase căciuli de zăpadă ; restul masivelor stîncoase apăreau albastre-cenușii pe fondul de azur al cerului

senin. Sub creste se întindeau platouri acoperite cu covoare de ierburi uscate şi măturate de vînturi seci ; iar văile ce se aliniau în dreapta şi în faţa noastră erau îmbrăcate în verzi păduri virgine, ascunzătoare de mistere.

— Sînt de părere să coborîm în această vale, rosti profesorul. Vezi panglica aceea subţire şi argintie ? Vom urma cursul firicelului de apă. Singurul pericol este că ne-am putea întîlni cu triburi războinice. Animalele sălbatice, periculoase omului, ţi-am mai spus că nu există aproape de loc.

Întorcîndu-ne repede la tovarăşii noştri, după ce am împărtăşit şi lui Kid planul profesorului, am pornit spre pîrîul din vale. În calea noastră am zărit pante abrupte, străjuite de pereţi de calcar cărora eroziunile le adăugaseră la bază un praf alb-cenuşiu, ce reflecta lumina cu o intensitate orbitoare. Am trecut pe lîngă nenumărate varietăţi de ferigi, de la cele culcate pe sol, pînă la cele ce formează arbori zvelţi şi drepţi în formă de umbrelă. În sfîrşit, am ajuns la micul pîrîu pe care l-am traversat ajutîndu-ne de un trunchi de arbore care spre norocul nostru căzuse chiar de-a curmezişul albiei ; malul stîng ni se păruse mai accesibil de urmat. Şi aici am întîlnit ferigi luxuriante şi minunate orhidee. După un timp de la coborîre, ne afundăm într-o pădure virgină, unde din loc în loc se înşirau pîlcuri de conifere şi araucarios, care depăşeau în înălţime întregul acoperiş de frunziş al pădurii.

Dintr-o dată, în mijlocul acestei vegetații bogate, ne-am simțit învăluiți de o atmosferă grea și parfumată. Căzurăm într-o stare necunoscută de euforie amestecată cu sufocare ; de vină era aerul cald și umed saturat de vapori, fără nici o urmă de adiere proaspătă. Afară de aceasta, în jurul nostru domnea o tăcere apăsătoare.

Pămîntul începuse să ne mustească sub tălpi. Arsurile, cărora la început nu le dădusem nici o importanță, deveniseră acum supărătoare. Mă aplecai și, examinîndu-mi picioarele, scosei o exclamație. Pe gamba mea, deasupra ciorapului și sub manșeta pantalonului, se lipiseră un fel de viermi de lungimea unui deget și groși cît un creion, reci și gelatinoși. Erau atît de respingători încît mi se făcu greață. Îmi dădui seama că era o specie de lipitori, mult diferită însă de cea de pe la noi. Ceilalți nu sufereau, deoarece aveau picioarele bine acoperite. Dean, observînd că mă oprisem, veni în apropiere și, după ce se lămuri despre ce este vorba, îmi ciopli la repezeală un baston pe care mi-l întinse :

— Este un mijloc insuficient de eficace, dar oricum încearcă să respingi cu el aceste scîrboase viețăți. Nu le lăsa să întîrzie prea mult pe piele fiindcă o să începi să te clatini din cauza sîngelui pierdut ; cu mîna nu poți să le desprinzi.

Știam ce înseamnă să pierzi sînge așa că, urmînd sfatul lui Dean, am început să răzuiesc paraziții din mers. Nu răsuflai ușurat, însă, decît atunci cînd trecurăm de

regiunea mlăştinoasă şi simţii iarăşi pămînt tare sub tălpi. Mergeam strînşi unul lîngă altul, cînd Dean, cînd Kid înainte, eu încheind coloana. Lumina care izbutea să pătrundă prin acoperişul des al coroanelor de copaci unite şi interpătrunse între ele era destul de confuză.

Deodată Kid se opri şi ridică mîna. Se întoarse cu faţa spre noi şi atunci îi văzui cu mirare ochii lui albaştri-cenuşii măriţi de nelinişte. Un fior mă străbătu cînd urmării cu privirea direcţia mîinii lui. Dintr-un boschet, aflat în stînga noastră, un papuaş ne fixa nemişcat. Fără îndoială că ne aflam în cîmpul lui vizual, dar, surprinzător lucru, el nu schiţa nici un gest de fugă sau de atac. Continua să stea împietrit.

Kid se apropie cu atenţie, făcu cîţiva paşi, dar tocmai cînd ne aşteptam mai puţin începu să rîdă şi, lăsînd la o parte orice mijloc de precauţie, se îndreptă repede spre sălbaticul care ne tulburase.

— V-aţi speriat degeaba, ne strigă pilotul. Nu v-a spus nimic fixitatea lui ciudată şi poziţia nepotrivită pentru pîndă ? Este mort de-a binelea.

Într-adevăr atunci remarcai şi eu că omul stătea chircit, iar mîinile şi picioarele îi erau legate cu fibre vegetale de trunchiurile copacilor, la aproape jumătate de metru deasupra solului. Era un adult mărunt, dar musculos, cu pielea ciocolatie şi cu părul creţ ; sub ochii deschişi, dar stinşi, se vedea un nas borcănat de care abia se ţinea atîrnată o bucată de bambus ; papuaşul era gol puşcă şi nu poseda nici o altă podoabă.

Încercam să găsesc o explicaţie faptului ; Dean care ne ghicise nedumerirea interveni :

— Este unul din modurile în care obişnuiesc să-şi „îngroape" morţii cîteva triburi din interiorul insulei. Îl schimbai pe Kid din fruntea grupului. Nu apucai însă să fac decît cîţiva paşi. În momentul în care poteca ieşi brusc din pădure, rămăsei pironit locului, îngrozit de înfiorătorul tablou ce mi se înfăţişă înaintea ochilor. Dean, distrat ca de obicei, nimeri cu nasul între omoplaţii mei şi cred că era gata să-mi adreseze vreo glumă înţepătoare, cînd, ridicînd privirea, cuvintele i se stinseră pe buze.

Luminişul la a cărui margine ne opriserăm, ne oferea un spectacol sîngeros. Pe iarba poienii, răvăşită de luptă, zăceau în băltoace de sînge aproape zece trupuri ciopîrţite, cărora le lipseau cu desăvîrşire capetele. Oricît de pregătit eram în urma avertizărilor lui Dean, mă cuprinse totuşi groaza şi simţii că-mi îngheaţă sîngele. Mă întorsei către ceilalţi. Muriel încremenise şi ea, iar chipul i se făcuse alb ca varul. Naturalistul îşi reveni primul :

— Să fie un atac neaşteptat care a surprins pe unul din triburile războinice ? De bună seamă că cei care s-au împotrivit au fost căsăpiţi, iar femeile şi copiii lor luaţi prizonieri şi duşi în satul învingător. După numărul mare al morţilor bănuiesc că victoria a fost totală, iar satul atacat a rămas pustiu.

— Crezi că nu riscăm dacă pătrundem în el ?

— Nu ! Vînătorii de capete nu au obiceiul să întîrzie mult după un atac şi nici să-şi lase sentinele la locul încăierării ; ei se retrag repede fiindcă — după credinţa lor — s-ar putea ca spiritele celor morţi să se întoarcă şi să se răzbune.

Cu multă prudenţă intrarăm în mijlocul poienii pe care apoi o înconjurarăm. Nu se simţea nici o mişcare ; nici un om, nici un animal domestic. Dean avea dreptate, aşezarea era pustie.

— Credeam că ne aflăm mai aproape de lanţul central muntos, îmi spuse Dean în şoaptă.

— Ce te face să afirmi acest lucru ? îl întrebai cu acelaşi ton, cu toate că-mi revenisem din tulburare.

— Faptul că populaţia din acest lanţ muntos nu are obiceiul să-şi grupeze casele într-un sat.

Într-adevăr, am putut să număr 19 căsuţe răspîndite în poiană, fără nici o regulă, în jurul unui maidan ce părea să fie piaţa satului. Casele erau mari, rectangulare, montate pe piloni la jumătate de metru înălţime, ca să protejeze pe locuitorii lor de umiditate şi de aversele fără de sfîrşit din sezonul ploios. Pereţii erau alcătuiţi din scînduri lungi, cioplite destul de prost, dispuse vertical şi legate strîns între ele cu coarde vegetale. Remarcai aceleaşi dimensiuni, la toate excluxiv : patru metri şi jumătate lungime, trei lărgime şi aproape trei înălţime. Acoperişul era din paie.

L-am urmat curios pe Dean în una din colibe. Faţada către piaţă avea o terasă îngustă ce se întindea pe toată lungimea casei ; în mijlocul faţadei se afla o deschidere, unicul orificiu al acestei construcţii lipsită de ferestre. Kid hotărî şi el să vină şi trecu cu destulă greutate prin această gaură ce ţinea loc de uşă, lucru care-i dădu prilejul lui Dean să remarce zîmbind :

— „Uşile" sînt făcute pe măsura proprietarului ; ţinînd seama că papuaşii de aici au dimensiunile pigmeilor, trebuie să te strîngi puţin ca să pătrunzi.

Nu cred că deschizătura să fi avut mai mult ca 30 de cm lărgime şi 70 cm înălţime. Întorcîndu-mă cu umărul ca să pot intra, am avut timpul ca să disting pe stîlpii „uşii" sculpturi decorative, alcătuite în special din romburi şi spirale.

Ne-am obişnuit cu greu ochii în semi-ntunericul încăperii. Interiorul era fără separaţii şi mobilier. Numai două vetre formate din cîteva pietre se odihneau pe o ridicătură de pămînt care pleca de la sol, şi atingea nivelul planşeului. Pe pereţi se aflau suspendate plase mari cu provizii, acoperite cu pene de vultur. Toată averea proprietarului consta în suliţe, arcuri, topoare şi tobe.

— Ne vom întoarce ca să luăm cîteva plase cu provizii pentru continuarea drumului, spuse Dean. Dar pînă atunci hai să cercetăm „Tambaranul".

Am aflat că Tambaranul sau „casa bărbaţilor" este locul de întîlnire al războinicilor care vin acolo să

dormă sau să discute treburile comunității. Femeile și copiii nu au acces sub nici un motiv. În Tambaran se desfășoară o parte din ceremonii și se păstrează toate simbolurile legate de istoria și mitologia tribului.

Așadar ne îndreptarăm către cea mai mare și mai înaltă construcție a așezării. Am urcat o scară verticală și am ajuns la o platformă situată la jumătatea casei, unde se găsea intrarea. Orificiul era tot atît de strîmt, așa încît aproape am alunecat în întunericul templului. În acest moment mi se păru că urechea mea prinde niște zgomote care veneau din interior. M-am oprit pentru puțin timp și am ascultat cu atenție. Acum, totul părea cufundat într-o liniște deplină. Brusc un decor straniu și halucinant m-a surprins prin fascicolele luminoase ale șomoioagelor de paie ; cei patru pereți ai vastei încăperi erau în întregime tapisați, de la acoperiș la podea, cu piei de porc, suprapuse și tăbăcite. Pe pămînt fălci întregi de porc erau înconjurate de cranii umane. Pentru a doua oară în decurs de mai puțin de o oră, de-a lungul șirii spinării îmi trecu cunoscutul fior ; trei trupuri, la toate lipsindu-le numai capul, zăceau aliniate cu grijă. Începusem să mă obișnuiesc cu oamenii fără cap, dar nu înțelegeam ce rost au porcii. L-am întrebat pe Dean, care îmi răspunse încetișor :

— Dragă Marcule, pentru papuași, porcul reprezintă un animal sacru ; aici zac resturile a mii de porci care au fost strînse cu religiozitate de-a lungul a mai multor

generaţii. Consideră aceste urme, expuse în faţa noastră, drept o mărturie a sacrificiilor oferite puterilor supranaturale.

Dar ceea ce abunda în acest lăcaş erau tobele de toate mărimile şi formele şi în special măştile, măşti vopsite ţipător în nenumărate culori vii, cu expresii variate, dintre care unele atingeau aproape doi metri înălţime.

Eram absorbit în contemplarea acestor comori sfinte ale papuaşilor, cînd auzii clar un zgomot slab, asemănător unui şuierat de aburi. Mă uitai împrejur şi surprinsei privirea întrebătoare a lui Kid, singurul care se afla mai aproape de mine. Dean şi cu Muriel, în celălalt colţ al încăperii, îşi plimbau degetele pe o tobă imensă încărcată cu motive decorative, sculptate în pereţii ei de lemn. Cei doi nu auziseră zgomotul ; ei continuau să-şi distreze auzul cu sunetele deosebite pe care le scotea toba.

Am încremenit înainte de a putea adresa vreun cuvînt lui Kid. Un papuaş descărnat şi scofîlcit, desigur un bătrîn, se îndrepta aplecat cu paşi de pisică spre Muriel şi Dean. În mîna stîngă învîrtea cu agilitate nişte mici palete de lemn agăţate la capătul unei sfori, iar în dreapta ţinea strîns un topor de piatră nelăsînd nici o îndoială asupra intenţiilor sale. Sălbaticul ieşise din spatele unei măşti înalte care se afla în imediata noastră apropiere.

Distanța de cei doi se reducea cu repeziciune. Trebuia făcut ceva fără întîrziere. Dar ce ? Îmi era teamă să-i avertizez printr-un strigăt pe tovarășii mei. Bătrînul putea să mi-o ia înainte și să-și arunce arma sa ucigătoare, rudimentară, dar care știam că rareori dă greș. Kid îmi ghici gîndurile și se strecură în spatele papuașului. Era însă prea tîrziu. Sălbaticul ridicase toporul. În același timp, Muriel îl zări și scoase un țipăt de spaimă...

Nu, din fericire, nu a fost prea tîrziu ! Cred că tot atîta timp cît a durat exclamația fetei i-a fost necesar și pilotului ca să zboare parcă prin aer și să se oprească în spatele papuașului. Toporul acestuia căzuse într-adevăr deasupra cefei lui Muriel, dar fata fu atinsă de coada armei și nu de tăișul de piatră. Mișcarea de împingere determinată de saltul lui Kid a făcut ca securea papuașului să nu-și atingă ținta cu lama ascuțită. Bătrînul căzu la pămînt sub greutatea trupului lui Kid. Numai ultimul se ridică. Papuașul rămase lungit pe podeaua casei sfinte. Era mort.

M-am dezmeticit din spaima ce mă paralizase pentru moment, și m-am repezit la prietenii mei pe care fericit i-am strîns la piept. Dean se aplecase asupra mortului și îl întorcea pe toate părțile. Apoi spuse liniștit ca și cum scena la care fuseserăm martori el ar fi văzut-o într-o sală de cinematograf, nu ar fi trăit-o.

— Individul care a vrut să ne suprime este un vrăjitor bătrîn rănit în timpul atacului care a avut loc

înainte de venirea noastră. Priviți, aici în spate se vede o tăietură adîncă, între coaste ; uite și o rană tot atît de profundă în abdomen.

— Bătrînul începu să și-o panseze, observă Kid.

În spatele măștii unde sălbaticul stătuse ascuns — desigur mult timp — se afla o băltoacă veche de sînge lîngă care se odihneau două capete umane, retezate.

— Cum de o fi supraviețuit măcelului ?

— Probabil că bătrînul, împreună cu ceilalți trei papuași, au fost surprinși și atacați în casa sfîntă. După ce dușmanii s-au retras, rănit fiind și ascuns în spatele măștii, el își aștepta singur moartea. Observați că a pierdut enorm de mult sînge. Slăbit în ultimul hal n-a mai fost în stare să-și atingă scopul.

— Și cu craniile astea două ce este ?

— Unul aparține unei rude sau prieten și reprezintă o „pernă", iar celălalt este al unui dușman.

— Cum pernă ? întrebai privind mirat căpățîna uscată și conservată, șlefuită și acoperită cu ornamente.

— Așa cum ai auzit ! Este un cap prelucrat al unui strămoș. Am mai spus că, dormind pe craniile acestora, toate calitățile străbunilor lor trec la ei, prin contactul direct din timpul somnului. După cum vedeți însă, rîse Dean, strămoșul lui nu l-a ajutat pe bătrîn să-și recapete vioiciunea pe care el o spera atunci cînd s-a culcat cu capul pe craniu.

— De unde știi, domnule profesor, interveni Kid, că celălalt cap proaspăt aparține unui dușman și a fost retezat în timpul luptei ?

— Ia privește cu atenție : ce vezi la el ?

— Îi lipsește maxilarul inferior, se auzi răspunsul prompt al pilotului.

— Exact ! Află că smulgerea lui este ultima măsură de precauție luată de proprietarul învingător, care este încredințat că în acest fel dușmanul nu-l va mai putea mușca...

— Cu ce scop învîrtea bătrînul jucăria asta cu palete de lemn ? întrebă Muriel.

— Nu e jucărie, îi explică Dean ; este un fel de instrument de semnalizare mînuit numai de vrăjitori ; zgomotul lui specific, un șuierat pe care eu nu l-am auzit însă, reprezintă spiritele din pădure.

— Cît trebuie să fi fost bătrînul de indignat că am violat altarul lor sfînt, zisei eu. Cred că vraciul ne-a luat drept spiritele dușmane care au provocat masacrarea oamenilor lui și a vrut să se răzbune.

— Ai dreptate, doctore. Sînt sigur că așa a fost.

— Uf ! ar fi mai bine să plecăm, să nu mai dăm peste o surpriză asemănătoare.

— Bine zis, Muriel. Nu ne mai reține nimic aici.

— Proviziile, domnule Dean. Să nu uităm proviziile, interveni Kid.

— Așa e, uitasem. Să mergem !

Părăsirăm casa Tambaran prin spatele ei, străbătînd alte două încăperi anexate acesteia. După cum aflai de la naturalistul nostru, una era destinată băieţilor care nu trecuseră încă proba iniţierii, iar cea de a doua, bărbaţilor bătrîni. În apropiere se ridica o altă casă de acelaşi tip, dar mai mică, în care năşteau femeile.

Înainte de a pleca din sat, cu. întreită precauţie, am intrat în două colibe. Ne-am încărcat bine cu alimente, adică cu fructe de arbori de pîine, turte de taro şi carne afumată. Într-una din colibe pilotul a găsit foi întregi dintr-un tutun dulceag şi puternic mirositor. Bineînţeles o explozie de bucurie a urmat descoperirii lui. Apoi, am părăsit trista aşezare, urmînd cursul aceluiaşi pîrîu. Pe malul stîng al albiei lui, în poienita uscată a unui deal, departe de sat, ne-am oprit. Ne-am ospătat cu carne de porc, friptă la focul unei vetre improvizate din pietre şi vreascuri, foc pe care l-am aprins de la flacăra brichetei lui Kid. După masă pilotul încercă să-şi aprindă o ţigară, dar, după ce agită de cîteva ori zadarnic bricheta, renunţă. Cu un gest scurt, însoţit de o exclamaţie de mîhnire, Kid aruncă obiectul cît colo :

— Poftim, acum cu ce mai aprindem focul ? Ultimul strop de benzină s-a consumat adineauri !

— Nu te nelinişti, bătrîne, îi răspunse Dean jumătate în glumă, jumătate în serios. Papuaşii nu cunosc bricheta, şi totuşi mănîncă carne friptă...

Am rămas în acelaşi loc să ne petrecem noaptea.

CAPITOLUL II

Deşi dormeam adînc ne-am trezit brusc şi într-o clipă toţi am fost în picioare. Kid ţopăia ca ieşit din minţi şi striga de bucurie.

Uruitul specific la unui avion se auzea foarte clar şi aproape. Mi-am dat seama însă imediat că ne bucuraserăm fără rost. Nu avem la îndemînă nici un alt mijloc pentru a semnaliza celor din aparat prezenţa noastră ; pădurea era înaltă şi foarte deasă. Pasărea de metal se ivi pentru cîteva minute străbătînd petecele de cer libere ce se zăreau de jos printre frunzişul copacilor, apoi zgomotul se îndepărtă fără a mai reveni.

— Poate nici nu ne caută pe noi ! exclamă Muriel. Prea a dispărut repede.

— Nu se poate totuşi ca cei de la Kosciusko să nu fi trimis după...

Nu apucai să-mi sfîrşesc gîndul. Cuvintele îmi îngheţară pe buze cînd simţii pe umerii mei nici mai mult, nici mai puţin decît tălpile unor picioare. Surpriza fu şi mai mare cînd văzui că picioarele sînt încălţate cu cizme europene. Ridicai privirea şi cuprinsei trupul unui om ce se bălăbănea atîrnat de o cracă.

— Kid, repede ! Individul acesta a fost spînzurat de curînd ; încă mai trăieşte, să încercăm să-l salvăm.

Toporul de piatră cioplit pe care-l luaserăm cu noi din Tambaran, mînuit cu agilitate de pilotul nostru,

se dovedi foarte util ; după ce luptai mai bine de un ceas cu respirația artificială, omul lungit pe iarbă își veni în simțire. Era tot un papuaș, nu prea tînăr, îmbrăcat cu niște pantaloni zdrențăroși și cu o bluză colonială în toată regula. În sfîrșit, el deschise ochii și mi se adresă într-o engleză stîlcită :

— Mulțumesc, Master,... l-ați scăpat de la moarte pe Hapi... el nu uită...

Îl asaltarăm cu întrebări ; dar papuașul vorbea cu greutate ; era încă slăbit mai mult cu ajutorul semnelor am înțeles că indigenul fusese pedepsit pentru o faptă nepermisă de legile triburilor papuașe.

— Hm... vrea să spună că a furat cîțiva tuberculi de igname de pe un cîmp, aparținînd unui trib străin. Trebuie să știți, ne explică profesorul, că în toate triburile papuașilor se poate căpăta iertarea pentru orice crimă, dar nu pentru furtul de produse agricole. Acesta este un delict care se pedepsește cu moartea...

Între timp papuașul își revenise complet și-l privea pe Dean aprobîndu-l ușor din cap.

— Da, domnule... Hapi a luat rădăcini de taro din grădina tribului Abelam. Am fost prins și condamnat la spînzurătoare. Abelamii au fugit, fiindcă s-au speriat de un avion. Apoi ați venit voi care m-ați dezlegat.

— De unde știi, Hapi, să vorbești atît de bine englezește ?

— Am trăit mai mult printre albi decît printre „puwa-puwa", adică papuaşi-oameni cu părul creţ. M-am născut în gospodăria unui european, la Manu Manu.

— Localitatea de lîngă Port Moresby ?

— Întocmai, voi aţi fost pe acolo ?

— Nu, zîmbi Dean, acolo vrem să ajungem. Ne-am prăbuşit cu avionul acum trei zile. Dar cum ai ajuns aici tocmai de la Manu Manu ?

— Plecasem în „hiri" !

— Ce vrea să însemne „hiri" ?

— Aşa numim noi călătoriile care se fac pentru schimburile comerciale între triburile aflate la distanţe de sute de km. Am condus o patrulă de soldaţi australieni în interiorul insulei. Cînd am ajuns la tribul Waskuk, albii s-au oprit să construiască acolo o bază. Waskukii, meşteri neîntrecuţi în cioplitul bărcilor din trunchiuri de arbori, m-au trimis pe Korobus în sus cu mai multe canoe pe care trebuia să le dau pe găini şi porci.

— Am înţeles ; şi unde sînt canoele ? întrebă Dean.

— În drumul meu am întîlnit oameni din triburile sălbatice Kuka-kuka ; ca să scap de ei, a trebuit să fug şi să mă ascund. Am rătăcit cîteva zile pînă cînd am fost prins de abelami. Nu ştiu ce să fac. Vracii tribului Waskuk nu o să creadă că acesta este adevărul.

— Linişteşte-te, Hapi, te vom apăra noi, îi spuse Dean bătîndu-l prietenește pe spate. Tu ne vei însoţi arătîndu-ne drumul cel mai scurt, pînă la primul post militar. Apoi te vom duce acolo unde vrei tu.

— Eu vreau să merg la australieni.

— Perfect ! Atunci la drum !

Grupul nostru s-a mărit astfel cu încă un om. Făcurăm un mic ocol pentru ca Hapi să ne arate tufişul unde papuaşii din tribul Abelam îi ascunseseră sacul. Ei nu se atinseseră de merindele aflate în sac, căci după credinţa indigenilor sufletul mortului ar avea nevoie de hrană... După un timp de mers ne-am aşezat pe pămînt să mîncăm.

Hapi a scos din sac o bucată groasă de bambus de aproape 80 de cm lungime, cu un capăt astupat şi prevăzut numai cu un mic orficiu, iar cu celălalt capăt deschis ; pe aici, el a introdus bucăţelele de carne proaspătă primită în dar de la oamenii din tribul Dunas. Apoi l-a acoperit cu frunze, după ce mai întîi a introdus în interiorul tubului ramuri tinere de ferigă — asta ca să-i dea cărnii un gust aromat. Aveam de-a face cu „burlanul frigare" al băştinaşilor din zona muntoasă. Hapi avusese grijă să ia cu el un asemenea exemplar alături de un revorver masiv, de tip vechi.

Problema cea mai mare rămînea însă focul. Tot din sacul lui, Hapi scoase la iveală o scîndură, care avea în mijloc un şanţ de-a lungul căruia se freca un alt lemn. Încercările naturalistului de a manevra cu succes aceste rudimentare ustensile au rămas fără rezultat.

— Am reuşit să produc foc în mijlocul junglei, dar nu folosind acest „plug-băţ", ci prin metoda sfredelirii, vorbi el plin de necaz.

Totuşi peste cîteva minute de strădanii, un foc vesel începu să pîlpîie. Hapi a luat burlanul, l-a pus deasupra focului şi a început să-l învîrtească continuu pentru a-l împiedica să ardă. La un moment dat l-a scos, l-a apropiat de ureche şi l-a ciocănit uşor cu un lemn, exact ca un medic atent care caută să surprindă şi cel mai uşor zgomot anormal din toracele unui pacient. A făcut o grimasă de nemulţumire şi l-a introdus din nou în foc. În cele din urmă l-a ridicat, l-a mai învîrtit un timp în cenuşa caldă, l-a destupat şi ne-a oferit o friptură excelentă. Resturile le-a strîns cu meticulozitate, le-a reintrodus în burlan şi le-a acoperit din nou cu frunze.

— Nu te mira, Kid, spuse profesorul, observînd sprîncenele ridicate a mirare ale pilotului. Ştie Hapi ce face ; carnea se conservă astfel foarte bine.

Pornirăm mai departe spre sud-est prin pădurea întunecoasă plină de liane încolăcite în jurul arborilor pînă spre vîrf. Rădăcinile acestor plante parazite strîngeau trunchiurile ca tentaculele unor caracatiţe. Mulţi dintre uriaşii copaci erau condamnaţi la moarte sigură prin înăbuşire.

Dean ne explică cîteva din caracteristicile lianelor, cînd, deodată, Hapi se opri brusc şi ghemuindu-se în frunziş îşi apropie urechea de pămînt. Îl imitai, şi deslu-şii şi eu atunci nişte sunete suspecte. Apoi noul nostru prieten examină cu atenţie cîteva urme imperceptibile. Ne continuarăm însă drumul, dar după o sută de metri auzirăm distinct strigăte şi zgomote de tobă. Hotărîrăm

să vedem ce se petrece şi înfruntînd necunoscutul ne îndreptarăm către locul dinspre care veneau zgomotele.

Din spatele tufişurilor unde ne pitulaserăm am devenit pe neaşteptate spectatorii unei lupte între băştinaşi. O parte din ei se aflau asediaţi într-o colibă suspendată în coroanele unite a doi arbori, la 20 de metri deasupra solului. O mulţime de alţi războinici erau jos şi azvîrleau spre ei o ploaie de săgeţi şi lănci. Aceştia se apărau cu bucăţi de stîncă îngrămădite pe platforma colibei. Asediatorii veniseră cu scări din frînghii fabricate din scoarţă de bambus. Era greu să te caţeri pe trunchiuri fiindcă cei din colibă avuseseră grijă să taie lianele la mai mulţi metri de pămînt. Sub un nor de pietre şi săgeţi asediaţii s-au retras în interiorul colibei. Folosindu-se de un eşafod făcut din trunchiuri mărunte, atacanţii tăiară scobituri în lemnul pilonilor susţinători. Unul dintre cei mai îndrăzneţi puse piciorul pe cea mai înaltă scobitură şi se agăţă de lianele ce păreau suspendate în aer. Acest succes a fost salutat cu un strigăt de triumf căruia din interiorul colibei îi răspunse un urlet de furie. Ca să intervenim era periculos. Priveam neputincioşi măcelul care se anunţa şi nu găseam nici o soluţie salvatoare.

— Ce-ar fi să încercăm să-i speriem cu zgomotul revorverului lui Hapi ? întrebă Muriel.

— Da, poate ar fi ceva nou pentru ei şi am reuşi astfel să împiedicăm sau să amînăm dezlănţuirea masacrului.

Hapi luă arma în mînă şi apăsă pe trăgaci. Într-adevăr, o adîncă surprindere îi cuprinse pe băştinaşi, care încetară pe dată lupta. Din păcate însă, aceasta nu dură decît cîteva minute. Izbucniră în strigăte de mînie. O parte din cei de jos continuară asediul urcîndu-se pe platforma colibei, iar cealaltă parte se îndreptă împotriva noastră. Evident, fuseserăm văzuţi şi în loc să producem panică, acum trebuia să ne salvăm propria noastră piele.

— Să nu ne pierdem cu firea ; după cum se vede, au mai avut de-a face cu albii şi cu armele lor de foc.

— Luaţi-o după mine ! ne strigă Hapi.

Porniram în goană. Hapi făcu un ocol mare, căutînd să ajungă în spatele colibei. De aici pleca o potecă ce cobora spre albia unei ape. O luarăm la fugă pe potecă, cînd la mică distanţă apărură şi urmăritorii. Nu înţelegeam însă de ce nu ne atacă cu săgeţi. Situaţia era critică. Poteca era totuşi liberă în faţă şi urmînd un teren accidentat şi stîncos, se îndrepta către rîul pe care nu-l mai zăream, dar îi auzeam tumultul. În sfîrşit, ne găsirăm la mal, unde văzurăm atîrnînd un pod de liane suspendat la o mare înălţime deasupra unui curent tulbure şi repede. Izbutirăm să trecem puntea, care se clătina la tot pasul.

— Am găsit o soluţie ; ce-ar fi să retezăm lianele ? strigai tovarăşilor mei.

— O idee bună, haideţi să ne grăbim ! îmi răspunseră ei.

Era de-ajuns să tăiem numai cîteva din aceste frînghii vegetale fixate de copacii malului pe care puseserăm piciorul, pentru ca şubrezind rezistenţa punţii să facem imposibilă înaintarea urmăritorilor. Kid începu să mînuiască toporul său, Hapi cuţitul, dar nu mai avurăm răgazul să ne punem planul în aplicare.

Înainte de a ne dezmetici am şi fost înconjuraţi. Orice împotrivire s-ar fi dovedit de prisos. Ce se întîmplase? Atacanţii prevăzuseră şi posibilitatea pe care am ales-o noi. Şi-au dat seama că duşmanii lor din colibă vor încerca s-o şteargă pe poteca din spatele ei şi de aceea postaseră la capătul podului de pe celălalt mal o întreagă trupă ascunsă în frunziş. Îndată sosiră şi războinicii care ne urmăreau. Am fost legaţi strîns cu mîinile la spate şi trîntiţi la pămînt. Cîţiva băştinaşi rămaseră să ne supravegheze, iar ceilalţi făcură cale întoarsă grăbindu-se către locul luptei. Desigur că lupta se sfîrşise, fiindcă pe celălalt mal zgomotele încetaseră. Şi într-adevăr, în mai puţin de o jumătate de oră, îşi făcu apariţia întregul grup masiv al războinicilor victorioşi. Ei ţineau în mîini armele lor şi trofeele — mai multe capete despărţite de trup — capturate în timpul incursiunii asupra locuitorilor satului asediat.

Unul dintre războinici ne atrase în mod deosebit atenţia. Era slab, cu pielea de o nuanţă mai deschisă şi purta împrejurul şalelor un brîu din scoarţă de copac, de care atîrna un topor fabricat din cel mai veritabil oţel. Făceam fel de fel de presupuneri despre modul cum

a ajuns acest simbol al civilizaţiei la cingătoarea unui sălbatic din mijlocul „zonelor interzise", cînd Hapi se ridică şi se repezi spre acesta îmbrăţişîndu-l atît cît îi permiteau mîinile legate.

— Hm, mormăi pilotul, nu mă îndoiesc că Hapi şi cu războinicul se cunosc de mai mult timp.

— Acesta este Rawgoe, răspunse prietenul nostru papuaş, ca şi cînd ar fi auzit remarca lui Kid. Nu l-am văzut de mulţi ani. Trebuie să mergem cu el.

— Unde ? întrebarăm într-un glas.

— În satul lui, la Yessimbit. Rawgoe a fost trimis în pădure de şeful tribului ca să vîneze capete în vederea unor ceremonii.

— Şi la Yessimbit ce o să se întîmple cu noi ?

— Acolo o să-mi fie mai uşor să vă salvez, deşi Yessimbitul este locuit de kambrimani, oameni războinici şi renumiţi vînători de capete.

— Hapi are dreptate, interveni pilotul. Ia uitaţi-vă ce duşmănos se uită toţi la noi. Este mai cuminte să încercăm să ajungem vii la Yessimbit.

Kid apreciase bine situaţia. Orice pas greşit putea să ne coste. Pentru kambrimani n-ar fi fost o problemă să adauge la grămada lor de capete şi pe cele ale noastre. Noi însă preferăm să ni le păstrăm şi să parcurgem drumul spre Yessimbit pe propriile noastre picioare.

Războinicii nu intenţionau să ne slăbească strînsoarea legăturilor de liane. Nici chiar Hapi nu se bucură de

acest privilegiu. Ragwoe părea grăbit. Escortaţi de întregul detaşament al kambrimanilor, părăsirăm cursul torentului şi ne afundarăm în pădure. După trei ore de mers susţinut ajunserăm la confluenţa rîului pe care îl părăsisem pentru un altul cu albia mult mai largă. După spusele lui Hapi, acesta era Karrawery, sau Southestriver, unul din afluenţii Sepik-ului. Ascunse după nişte maluri rîpoase, mai jos de confluenţa celor două cursuri de apă, se găseau opt canoe mari. Furăm urcaţi în ele şi începurăm să alunecăm la vale.

Canoele erau împodobite cu figuri groteşti. Proprietarii lor dovedeau o mare iscusinţă în sculptarea capetelor caricaturale ; astfel nasul avea forma unei trompe, iar trăsăturile erau extrem de accentuate. Am aflat că aceste figuri semnificau o mare putere vrăjitorească. Canoele aveau vreo nouă metri lungime şi 60 cm lărgime, erau scobite din trunchiuri întregi de copac. Prima, în care alături de Ragwoe cu doi băştinaşi la vîsle au fost aruncaţi Muriel şi Hapi, părea să fie „Canoe amiral", deoarece Ragwoe îşi pusese pe pagaia sa două mari smocuri de pene de casoar, semn al gradului său. În cea de a doua mă aflam eu, împreună cu pilotul şi profesorul. În a treia, vîsleau patru papuaşi ce transportau cu grijă o mică grămadă de capete, iar în ultimele cinci, restul războinicilor. Papuaşii lui Ragwoe nu purtau decît un slip de fibre, redus la maximum. Aveau părul aruncat pe spate printr-un inel de împletitură şi strîns legat la ceafă într-un coc de formă conică. Pe pagaiele

lor se vedeau sculptate capete de mort şi capete de crocodili. Vîrfurile canoelor înfăţişau gurile deschise ale unor astfel de animale între dinţii cărora se zbăteau forme omeneşti.

Între timp trecusem de două ori prin faţa unor mici aşezări. Ghiceam acest lucru după cele cîteva bărci aşezate lîngă mal şi după fumul ce se zărea urcînd din dosul copacilor. După cîte am aflat mai tîrziu, aceste fumuri constituiau un mijloc de semnalizare. În modul acesta se transmitea mai departe ştirea despre apropierea lui Rawgoe. Oamenii nu se zăreau.

Astfel merserăm cam 20 de mile. În sfîrşit, după un cot la rîului, nenumărate pirogi se desprinseră de plaje şi ne înconjurară în zgomotul tobelor. Războinicii erau gătiţi în „haine" de sărbătoare. Ei aveau o centură de ierburi uscate de care era agăţat un fel de şorţ îngust din împletitură de nuiele. Cunoscutele armuri din nuiele împletite le acopereau şi braţele şi spatele. Pe cap purtau tot felul de ornamente. Cele mai răspîndite constau în simple arcuri de cerc încrustate cu pene de păsări.

Aproape de mal, Rawgoe, şeful detaşamentului, s-a ridicat în picioare în piroga amiral şi a început să sufle cu putere în cochilia unei scoici, care ţinea loc de trompetă, pentru a anunţa întregului sat întoarcerea victorioasă. Indigenii au sărit în apă şi ne-au ridicat pe braţe. Ne-au dus în faţa casei Tambaran unde restul populaţiei — femeile şi copiii — au salutat pe cei întorşi victorioşi

cu trofee vii şi moarte. Femeile erau îmbrăcate în rochii din fibre dispuse în benzi alternative roşii şi galbene, strîns croite pe şolduri, scurte în faţă şi în spate. Văzurăm apropiindu-se de noi un grup în frunte cu un individ ale cărui trăsături nu lăsau nici o îndoială asupra originii sale malaieziene. Bărbaţii din suita lui aveau mijlocul înfăşurat într-o piele de animal, iar cei mai înalţi în rang purtau în faţă o piele jupuită de pe un mare liliac. Trofeele fură agăţate de grinda principală a casei Tambarn. Observarăm că războinicii vînători de capete ţineau fiecare sub braţ o căpăţînă plină cu lapte de var. Din aceste căpăţîni ieşea, printr-un orificiu, o lopăţică lungă de al cărui mîner erau suspendate nenumărate lănţişoare.

— Şase şi cu patru zece ? şopti Dean.

— Explică-mi şi mie, îl rugai eu.

— Numărul lănţişoarelor reprezintă numărul capetelor tăiate de proprietarul lor. Ia priveşte la războinici cum vociferează arătîndu-ne cu mîna. Cred că se ceartă între ei pe craniile noastre. Fiecare ar vrea să-şi adauge încă patru lănţişoare.

Rawgoe îşi făcu apariţia. După ce schimbă cîteva cuvinte cu malaiezianul îi ceru lui Hapi să-l urmeze. Malaiezianul părăsi şi el grupul papuaşilor care ne înconjuraseră, dispărînd în casa sfîntă. Cearta celorlalţi încetă şi acum ne priveau nepăsători, mestecînd betel. Din cînd în cînd aruncau în gură un pic de lapte de var din căpăţînele de sub braţ şi obţineau o pastă pe care

o morfoleau fără încetare între dinţi. Atunci mă izbi din nou simţul artistic foarte dezvoltat al locuitorilor kambrimani. Toate aceste căpăţîni de lapte de var erau ornate cu frumoase desene. Cuţitele făcute din oase de casoar erau decorate în spirală, iar pe unele mînere ale lopăţelelor, precum şi pe toate lăncile, săgeţile şi topoarele lor se vedeau sculptate figuri omeneşti, dar mai ales şopîrle şi crocodili.

— Puk-puk-ul, aşa i se spunea crocodilului în vorbirea papuaşilor, este animalul totem al Kambrianilor, îmi şopti Dean, parcă ghicindu-mi gîndurile.

În curînd furăm închişi într-o casă mare şi solid construită. Se înnoptase... Eram nemîncaţi de mult timp şi pe deasupra ţînţarii începuseră să ne chinuiască fără milă.

Dean nu avea astîmpăr şi cercetă toată încăperea. Dădu peste un fel de cilindru gros care nu ştiu la ce servea. Era înfăşurat cu o împletitură foarte fină. Ne gîndirăm să ne apărăm de ţînţari. Deşi aveam mîinile legate la spate reuşirăm, totuşi, să desfăşurăm plasa. Ne-am adăpostit toţi patru în spatele ei. Deodată în încăpere năvăli Hapi. Observarăm că papuaşul avea acum mîinile dezlegate.

— Domnilor, situaţia este tare încurcată... soarta dv. se va hotărî mîine... Eu sînt eliberat provizoriu pe garanţia lui Rawgoe. Am încercat să intervin pentru voi, dar malaiezianul este hotărît să vă sacrifice.

— Poftim, am nimerit din lac în puţ, îl întrerupse Kid.

— Un indigean a murit azi-dimineaţă subit, continuă Hapi, iar Kambrimanii cer ca vracii lor să constate dacă voi sînteţi cei care i-aţi cauzat moartea. Numai de n-ar întîrzia şeful cel mare !

— Cine mai este şi ăsta ?

— Malaiezianul, cît şi Rawgoe, mîna lui dreaptă, sînt subordonaţi unui alt individ, care în momentul de faţă nu se găseşte în sat, dar ar putea să pice din moment în moment. După cîte am aflat de la Rawgoe se pare că malaiezianul nu-l prea înghite pe şef. Rawgoe mi-a mai spus că mîine în zori malaiezianul vrea să vă suprime.

— Şi cum va proceda ? întrebă Kid.

— Ne-a mai spus, exclamă Dean, motivul există : papuaşul care a murit pe neaşteptate. Bătrînul înţelept al satului va fi consultat ca un oracol şi va descoperi pe vinovat care, de obicei, este duşmanul său personal. Numai moartea vinovatului permite răzbunarea sufletului celui ucis. Îţi dai seama că procedînd astfel crimele se multiplică şi se precipită, ajungînd ca sate întregi de vînători de capete să dispară.

— Acum îmi explic de ce ultimele statistici australiene arată o scădere progresivă a numărului populaţiei băştinaşe, spuse Muriel.

— Eu trebuie să plec, o întrerupse Hapi. Rawgoe a obţinut de la malaiezian eliberarea mea temporară, cu

condiția să nu încerc să stau de vorbă cu voi. Abia am reușit să scap și să mă reped pînă aici.

Nu sfîrși bine cuvintele, cînd doi papuași intrară în colibă, îl apucară pe prietenul nostru de umăr și îl îmbrînciră afară. Rămași singuri, ne străduirăm să făurim un plan de evadare...

CAPITOLUL III

Cum se lumină de ziuă, cîțiva indigeni ne duseră în piața satului și ne legară de un stîlp, lîngă un cadavru căruia îi lipsea capul. Un mare cerc de băștinași înarmați și vopsiți cu negru pe față ne înconjurară, manifestînd o atitudine dușmănoasă. Cercul se deschise pentru a lăsa loc unui bătrîn papuaș, vraciul tribului care venea însoțit de malaiezian. Acesta din urmă, se apropie de Muriel și-i bolborosi ceva pe limba lui. Vraciul se apucase să spintece abdomenul cadavrului ; scoase cu meticulozitate toate organele și le cercetă îndelung, după care dispăru cu ele în casa Tambaran. Ieși curînd cu o expresie pe față ce nu prevestea nimic bun. El arătă spre cer, apoi spre cadavru, își mută mîna asupra casei Tambaran și în cele din urmă rămase cu ea întinsă în direcția noastră. Băștinașii izbucniră în urlete de mînie și începură să-și agite lăncile și topoarele. Soarta noastră era pecetluită. Cinstea de a îndeplini sentința prin

retezarea capetelor noastre fusese acordată unor indigeni tineri.

Aceştia, în număr de patru, începură să arunce topoarele în copaci.

Malaiezianul impuse însă liniște, făcînd un gest cu mîna. După murmurele de dezaprobare ce urmară cuvintelor lui îmi dădui seama că vorbise ceva care nu convenea papuaşilor ; unul dintre cei patru sălbatici îşi aruncă toporul la pămînt în semn de nemulţumire, şi dispăru din mijlocul cercului. Malaiezianul alergă pînă la casa sfîntă — Tambaran — de unde reveni cu o legătură de cranii şlefuite pe care le agită în faţa mulţimii ; apoi luă din mîna unui sălbatic un arc pe care îl încordă şi ţinti spre Muriel. Închisei ochii ; nădăjduiam să mor totuşi înaintea fetei şi să nu apuc să văd securea despărţind frumosul ei cap de trup. Un strigăt de satisfacţie mă făcu să deschid ochii. Muriel trăia şi privea palidă spre noi ; la numai doi cm deasupra creştetului ei, înfiptă în stîlp, încă mai zbîrnîia o săgeată lungă.

— Ticălosul, izbucni Dean, asta înseamnă că o vrea de nevastă.

Într-adevăr, oricare proaspăt posesor de capete tăiate are dreptul să-şi aleagă o logodnică prin acest ritual.

Muriel fu eliberată de stîlp şi tîrîtă la picioarele malaiezianului. Vraciul făcu un alt semn. Cei trei papuaşi se repeziră spre noi cu topoarele ridicate. Desluşeam arma vîjîind pe lîngă urechile mele. Unul dintre sălba-

tici se pregătea să-şi ia elanul necesar pentru lovitura decisivă, cînd un foc de puşcă, urmat apoi de o adevărată salvă, răsună din afara cercului. Toţi rămaseră încremeniţi. Atunci auzii limpede în cea mai pură engleză :

— Să vă ia dracu de animale ! N-o să vă dau voie să procedaţi cu nişte albi la fel cum faceţi cu semenii voştri !

În culoarul care se deschisese înainta în grabă un alb mătăhălos, ţinînd într-o mînă o carabină, iar cu cealaltă, susţinîndu-şi o geantă masivă ce-i juca pe şold. Purta pantaloni scurţi, o bluză kaki, avînd încrucişată pe ea o cartuşieră îngustă şi o pălărie de paie cu boruri largi. O mustaţă enormă acoperea o jumătate din figura lui ascuţită. Doi ochi înguşti şi mici ca de viezure se roteau ameninţători sub o frunte străbătută de o lungă cicatrice. El porunci ceva cu glas tunător. Furăm dezlegaţi, în timp ce salvatorul nostru, ce părea că se domolise, continua să vorbească băştinaşilor. Apoi se întoarse spre noi :

— Mă bucur că am sosit la timp ; am să vă explic îndată. Vă rog să mă urmaţi la cabana mea...

Brusc, glasul i se curmă şi remarcai cum ochii lui rămaseseră fixaţi pe Muriel şi o cercetau cu o intensă curiozitate. Îşi reveni însă repede. Conduşi de el intrarăm într-o colibă, care nu se deosebea de celelalte decît prin faptul că era construită din bîrne mai groase. Mobilierul sărăcăcios se compunea dintr-un cufăr masiv, un pat

de campanie şi o masă şubredă. Văzurăm două mari rucsacuri, tîrnăcoape şi diferite ustensile de uz geologic şi cartografic. Peste tot zăceau în dezordine suluri de hîrtie, hărţi, nenumărate caiete cu însemnări, precum şi mostre de pietre şi de minereuri.

— Domnilor, sînt încîntat că după doi ani de sălbăticie pot schimba cuvinte în limba mea maternă. James Sparding, rosti el înclinîndu-se.

— Kid Wittle, Dean de Broeck şi Ion Marcu, îi răspunsei. Uitasem de Muriel, dar aceasta mi-o luă înainte şi se prezentă singură :

— Nepoliticoşi mai sînt prietenii mei, zîmbi ea : Muriel Dupont.

Observai cum Sparding păleşte şi se întunecă, dar aceasta nu dăinui decît cîteva fracţiuni de secundă. Apoi plimbă o privire circulară, aspră şi îngheţată, ca o pasăre de pradă şi cu un glas din care mi se păru că răzbate multă nesiguranţă, el continuă :

— Desigur, sînt curios să aflu cărui fapt se datoreşte prezenţa dumneavoastră aici, la sute de kilometri depărtare de coastă.

Dean îi povesti pe scurt aventura noastră, însă individul părea că se gîndeşte la cu totul altceva ; din cînd în cînd o privea pe Muriel cu coada ochiului. Un sentiment ciudat de neîncredere începu să-şi facă loc în mine.

— Cînd aţi decolat din Kamberra ? îl întrerupse Sparding pe profesor.

— În noaptea de 5 spre 6 octombrie 1960, răspunse acesta.

— Cam pe la ce oră ? întrebă zîmbind noul nostru interlocutor.

— Are vreo importanţă pentru dv., mister Sparding, răspunse Kid cu o nuanţă de ironie în glas.

— Să zicem !

— Mă rog, dacă sînteţi curios... la ora 23 şi 6 minute.

— Şi cît arăta ceasul cînd v-aţi prăbuşit ?

— Unu şi cinci minute ! exclamă pilotul arţăgos.

— Hm, după exact o oră şi 59 de minute de zbor, rîse Sparding, aprinzîndu-şi o ţigară pentru a-şi ascunde neliniştea inexplicabilă ce-l cuprinsese.

— Patru zile... mda... exclamă el după cîteva clipe de tăcere. Înseamnă că nu aţi rătăcit prea mult prin junglă.

Aceste cuvinte fură însoţite de o lovitură zdravănă de picior care făcu să zboare lacătul cufărului. Cu o sticlă pîntecoasă în mîini, salvatorul nostru se apropie, păstrînd în colţul buzelor un zîmbet enigmatic.

— Este rîndul meu să vă satisfac curiozitatea. Fără îndoială că vă întrebaţi ce caută un alb în mijlocul unui sat de vînători de capete, în inima faimoasei zone interzise, nu ? Ehe, domnilor, este o poveste lungă şi interesantă. Mă ocup cu o afacere foarte avantajoasă şi rentabilă ; valorific penele păsării paradisului şi... poate m-ar fi aşteptat şi pe mine soarta care era cît pe aci să

o aveţi dumneavoastră, dacă nu mă salva religia papuaşilor din locurile în care ne aflăm.

— Nu înţeleg unde vreţi să ajungeţi, îl întrerupse Kid.

— Ai răbdare, aviatorule ! se răţoi Sparding, şi după ce trase cîteva înghiţituri din sticla pe care o ţinea în mînă, continuă : După cum negrii din Africa luptă pentru aşa zisa libertate, tot aşa fac şi aceşti băştinaşi, mai ales semenii lor de pe coastă. Este o formă analoagă, dar adaptată la înapoierea Noii Guinee şi a Oceaniei, adică o luptă de o formă mai puţin făţişă... originală prin faptul că adesea îmbracă un înveliş religios...

— Vreţi să vorbiţi despre izbucnirile mişcărilor sectare „Mesianitice" ? îl întrerupse de data aceasta Dean.

— Exact ! „milenaristice", cum le mai zice ; adică apariţia diferiţilor profeţi şi propovăduitori, care „vor readuce fericirea pe pămînt"... Ha, ha, ha... credinţa neclintită în vechii zei, neputincioşi să-şi apere poporul lor, a zburat, s-a dus de mult. Oamenii desperaţi sînt gata să creadă în orice le renaşte speranţa şi prind cu uşurinţă zvonurile şi poveştile despre un mîntuitor care face minuni. E drept însă, în Biak, unde am lucrat în petrol, învelişul religios a dispărut, lăsînd în locul lui grevele sau crearea spontană de organizaţii proprii de conducere...

— Spuneţi că aţi lucrat în Biak ? Cînd, în ce an ? se interesă Dean, pe care îl observai cum schimbă o privire semnificativă cu Kid.

— Mai de mult, n-are importanţă, încercă Sparding să schimbe vorba. Vă spuneam de aceşti profeţi, Djoni Fruma, Ratu, Mansren şi de mişcările religioase pe care ei le generau... În fine, norocul meu a fost faptul că despre Mansren se auzise pînă şi aici, în centrul insulei ! Dîndu-mă astfel drept un adept apropiat al acestui profet, am scăpat cu viaţă şi pe deasupra am devenit şi tatăl vitreg al acestor creaturi cretine ; ele sînt încredinţate că aş putea să-l determin pe Mansren să se întoarcă pe pămînt şi să aducă cu el „veacul de aur". Avionul asociatului meu, care veni o dată la trei luni să-mi încarce penele păsării paradisului, le-a întărit credinţa în legătura mea cu zeul lor. Bineînţeles că am grijă să mă întîlnesc cu ai mei într-un loc anume din junglă, de unde mă întorc cu „daruri" de la Mansren ; chiar acum o săptămînă profetul mi-a făcut cadou un motor, pe care l-am adaptat la o pirogă ; aşa că pînă la Angorum sau Ambuti, unde se găsesc reşedinţe ale guvernămîntului australian pot să ajung cînd vreau ; e drept, nu este prea uşor !

Muriel, care între timp se apropiase de masă şi privea un plan, exclamă :

— Ce de hărţi geologice aveţi ! Vă pricepeţi la geologie, domnule Sparding ?

— Da, da, răspunse acesta înciudat, ridicîndu-se repede şi înfăşurîndu-le grăbit. Vă daţi seama că nu strică să ştiu pe unde merg, mai ales că asemenea mijloace de

orientare nu prea există, cît despre poteci, să nu mai vorbim. Păsările astea ale paradisului s-au rărit pe aici şi trebuie să le cauţi pînă ce-ţi ies ochii.

— Oh, domnule Sparding, interveni Dean, noi nu am reuşit să vedem pînă acum nici un exemplar. Ce mult am dori să putem admira vreun „mare duce Juan" sau vreun „smarald" !

— Da, desigur, răspunse Sparding cam încurcat. Dar cred că sînteţi tare înfometaţi şi obosiţi. Să vă dau ceva de mîncare, după care vă invit să vă odihniţi pînă mîine dimineaţă, cînd vom mai sta de vorbă.

— Vă mulţumim pentru amabilitatea dumneavoastră, zîmbi Muriel.

— Nu aveţi nici o grijă, aici sînteţi în siguranţă.

Furăm conduşi într-o altă colibă, pe pereţii căreia atîrnau pregătite patru hamace din fibre vegetale, în care ne lungirăm fără prea multă vorbă. O auzeam pe Muriel învîrtindu-se neliniştită în culcuşul ei. M-am ridicat în capul oaselor şi în penumbra încăperii am zărit strălucirea ochilor ei care priveau aţintiţi un punct din perete.

— On, rosti fata simţindu-mă că o urmăresc, vreau să-ţi mărturisesc ceva : sînt sigură că acum cîţiva ani l-am văzut de mai multe ori pe omul acesta ; din păcate însă nu pot să-mi aduc aminte unde... acelaşi glas... aceiaşi ochi...

O bănuială începu să crească în sufletul meu, cînd Kid o întrerupse pe fată :

— Individul ăsta cred că se ocupă mai de grabă cu căutarea aurului sau cu orice altceva, decît cu vînzarea penelor păsării paradisului ; prea multe hărţi şi obiecte în scopul acestei îndeletniciri am văzut în camera lui. De pene, nici pomeneală.

— Părerea mea este, interveni Dean, că salvatorul nostru habar n-are de pasărea paradisului. Aţi observat cum a reacţionat cînd l-am întrebat de unele varietăţi ?

— Desigur, îi răspunsei eu ; atunci Sparding a schimbat vorba...

— Ei bine, continuă profesorul, şi „ducele Juan" şi „smaraldul" sînt numele unor specii cunoscute de pasărea paradisului.

— Hotărît lucru, tipul nu-mi place nici ca om şi să vă spun drept nici la mutră, vorbi Kid.

— Nici mie. Îmi miroase a ceva putred aici. Cu toate că împrejurările pe care le-a invocat Sparding ca să-şi explice prezenţa sa în mijlocul vînătorilor de capete pot fi verosimile. Problemele cu profeţii şi mişcările lor sînt cunoscute în Oceania.

— Am avut timp să identific pe hartă poziţia noastră, rosti Muriel. Ne aflăm la 80 de mile depărtare de limita ariei interzise, în interior, şi la 30 de mile la sud-est de River, deasupra confluenţei sale cu afluentul Korobus.

— Da, spuse Kid, trebuie să căutăm să ne reîntoarcem oricum pe coastă. Distanța este totuși mare. În legătură cu Sparding propun să rămînem în expectativă ; să vedem ce are de gînd.

— De acord, dar ce o fi cu Hapi ? Ori ne-a uitat, ori i s-a întîmplat ceva.

— Eu unul înclin spre ultima eventualitate...

11 octombrie. Primele săgeți ale soarelui ne găsiră în picioare. Ieșirăm în piața satului. Rarii papuași pe care îi întîlneam ne priveau tot atît de dușmănos. Malaiezianul cu care ne încrucișarăm ne aruncă un rînjet fioros. Ne apropiarăm de lăcașul sfînt al satului, construcție asemănătoare ca aspect cu cea întîlnită în satul atacat și decimat de Kambrimani.

Înăuntru casei era zarvă mare — probabil că avusese loc o adunare a tribului care se terminase chiar atunci, deoarece papuașii începură să coboare podeaua înclinată ; printre ei se deosebea silueta masivă a lui Sparding.

— O, credeam că mai dormiți încă, ne întîmpină acesta. Am avut o mică discuție cu locuitorii satului. Nici o grijă. O să vă reîntoarceți curînd la locurile civilizate.

— Încă o dată vă mulțumim, domnule Sparding, îi răspunse în numele nostru Dean. Este lucrul pe care-l

dorim cel mai mult. Cei ce ne aşteaptă sînt îngrijoraţi, desigur. Cum veţi proceda ?

— Am luat o hotărîre foarte avantajoasă din mai multe motive ; primul este că nu o să mai fie nevoie să aşteptaţi pînă în noiembrie, cînd vine avionul asociatului meu...

— Dar parcă aveaţi şi o barcă cu motor, îl întrerupse Kid.

— Am uitat să vă spun că motorul s-a stricat ; are nevoie de piese noi, răspunse Sparding.

— Cunosc mecanica perfect ; am să încerc eu să-l repar...

— În al doilea rînd, continuă Sparding fără să-i dea atenţie pilotului, împac definitiv spiritele tribului meu, cu care am avut dispute tăioase ; ei ar prefera totuşi capetele voastre. Începu să rîdă cu sarcasm, după care adăugă cu seriozitate :

Acum cîteva minute am primit o ştire potrivit căreia o patrulă australiană de recunoaştere încearcă să stabilească în apropiere o bază. Ea a fost însă atacată de nişte tineri cam înfierbîntaţi de ai mei ; dintre aceştia cîţiva s-au curăţat, iar nouă au căzut prizonieri. Mai mult ca sigur că australienii îi vor spînzura. Ca să le fac plăcere locuitorilor satului am trimis un curier să propună ofiţerului patrulei un schimb ; voi plecaţi la ei, iar noi ne recăpătăm oamenii ; şi unii şi ceilalţi scăpaţi

întregi. Am riscat mult salvîndu-vă din mijlocul acestor fanatici şi nu văd ce v-ar împiedica să-mi întoarceţi astfel recunoştinţa. Urmînd sfatul meu, mă ajutaţi şi pe mine să-mi întăresc autoritatea printre băştinaşi.

Observînd că am de gînd să obiectez, Kid îmi făcu din cap un semn discret. Sparding continuă :

— Trimisul meu trebuie să se întoarcă din moment în moment. Pînă atunci vă ofer un spectacol inedit. Intraţi, vă rog.

Interiorul casei Tambaran era aproape la fel cu acela al casei din satul părăsit. Pe jos în chip de perne se aflau împrăştiate cranii omeneşti şlefuite şi acoperite cu ornamente. Cîţiva papuaşi preparau craniile capturate recent. Oricîtă oroare mi-ar fi inspirat eram totuşi curios să văd procedeul pe care-l întrebuinţează. Părul victimelor a fost despărţit în două printr-o cărare ; a urmat o tăietură de la frunte pînă la ceafă şi apoi jupuirea pielii de pe cap, lăsîndu-se numai limba şi ochii ; părţile cărnoase au fost cusute cu fibre de plante, iar buzele s-au prins cu aşchii de bambus, alcătuindu-se astfel din pielea feţei un fel de pungă ; n-a mai rămas deschisă decît partea dinspre gît. Alţi indigeni au adus nişte cazane scobite din lemn, în care au aruncat pietre calde pe care le scoteau din vatra casei sfinte. Craniile astfel preparate au fost introduse în aceste cazane. Cînd le-au scos de acolo nu mai rămăsese din mărimea lor iniţială

decît un sfert. În tot acest timp vraciul şi cu un alt bătrîn vegheau cu atenţie la felul cum sînt îndeplinite fazele preparării. Ultimul a făcut un semn : începea partea a doua a lucrării ; prin deschizătura de la gît, pielea capului a fost umplută cu nisip fierbinte.

— După aceasta, se afumă timp de cîteva zile, spuse Sparding.

Observam că acestuia îi face multă plăcere să privească sau să explice operaţia. Arătîndu-ne cîteva exemplare mai vechi, el continuă :

— Hm, ce ziceţi ? Nu este aşa că trăsăturile rămîn neschimbate ? Aceleaşi capete şi aceleaşi expresii. Numai că acum capetele apar în miniatură ; şi de aceea părul se revarsă în plete.

— Este curios însă, domnule Sparding, că îndeletnicirea oamenilor dumitale nu este dictată de canibalism. Să ne înţelegem bine, nu foamea îi împinge pe papuaşi la aceasta, ci un fel de rit religios care datează de mii de ani — băştinaşii sperînd să acapereze forţele învinsului ! Nu sînteţi de aceeaşi părere ? îl întrebă Dean.

— Hm ! îngînă Sparding ridicînd din umeri. Dacă toţi vracii lor ar fi spînzuraţi, n-ar mai avea cine să-i îndemne.

Ne îndreptarăm cu toţii privirile spre vraciul care arunca cîţiva cilindri de lemn în două oale pline cu apă şi îi răsucea mereu cu o lopată de os.

— Ha, ha, ha, se evocă spiritele animalului totem, spiritele crocodililor, rînji Sparding. Dacă prepararea craniilor, după cum spui dumneata, domnule de Broeck, este dictată de tradiţia papuaşilor, înseamnă că este în fond o operaţie sacră. Ei, ce ziceţi ? adăugă el după un moment de tăcere. Nu-i aşa că este interesant ? Sînt multe lucruri interesante, chiar ciudate prin aceste locuri... Să mergem, aici nu mai este nimic de văzut.

Părăsind casa Tambaran, ne ciocnirăm de un papuaş grăbit, care se apropie de şeful alb al Kambrimanilor şi îi şopti cîteva cuvinte în dialectul tribului.

— Perfect ! exclamă Sparding cu satisfacţie, întorcîndu-se spre noi. Ofiţerul a acceptat schimbul ; îmi pare bine pentru voi, că este un om de înţeles. Australienii au comunicat tălmaciului meu că vă vor aştepta la jumătatea distanţei dintre Yessimbit şi tabăra lor. Am să vă dau cîţiva oameni să vă conducă ; să nu vi se întîmple vreun incident acum, la capătul drumului.

— Vă mulţumim, domnule Sparding, răspunse Dean. Avem mult de mers ? se adresă profesorul tălmaciului care adusese răspunsul ofiţerului australian.

Am observat cu surprindere că acesta rămase impasibil la întrebarea lui Dean. Cînd ultimul repetă cuvintele, papuaşul clătină din cap cu nedumerire şi bolborosi ceva nelămurit. Îmi făcu impresia că el nu înţelege cuvintele formulate de profesor în engleză. Pilotul sesiză şi el acest lucru.

Sparding îi făcu semn papuaşului să plece şi răspunse în locul lui cu nervozitate, fără să dea vreo explicaţie incidentului :

— Nu aveţi o distanţă mare de parcurs, dar oamenii Kanigara sînt foarte periculoşi.

— Cine sînt aceştia ?

— Aha, nu v-am spus. Kanigara este tribul vecin ; duşmanii noştri tradiţionali. Ei locuiesc la mai puţin de 4 mile de aici, pe o ridicătură izolată, în centrul unei mlaştini. Războaiele dintre noi nu încetează o clipă. Papuaşii mei înarmaţi cu lănci ascuţite şi protejaţi de scuturi înalte şi înguste pleacă la miezul nopţii în canoe ; ei se ascund pîndind în ierburile înalte şi decapitează pe kanigarezi, cînd aceştia coboară de pe mica lor colină pentru a pescui. Datorită pirogilor noastre iuţi oamenii Kanigara nu pot să se răzbune niciodată. Dovada ? ! Aţi văzut-o singuri ; în sat se găseşte o enormă cantitate de capete conservate. Proprietarii lor care se vopsesc în negru, mînjindu-se cu funingine pentru a se face frumoşi, ţin foarte mult la aceste amintiri de familie.

— Ticălosul ! îmi şopti Kid, încurajează aceste veşnice lupte ! Bieţii oameni se decimează sub ochii lui îngăduitori.

— Nu-l auzi cum vorbeşte ? Papuaşii „mei", pirogile „noastre".

Ca şi cum ne-ar fi auzit, Sparding continuă, încercînd să se justifice :

— Este o tradiţie, domnilor, şi nu am nici un interes să mă împotrivesc atîta timp cît în virtutea ei treburile îmi merg foarte bine. Doar ştiţi că afacerile sînt afaceri !

În acel moment, pe lîngă noi trecu un grup alcătuit din vreo douăzeci de băştinaşi conduşi de malaiezian. Ei se urcară în patru pirogi mari şi începură să vîslească către mijlocul curentului. Cînd ajunseră acolo, malaiezianul se ridică şi, întorcîndu-se cu faţa spre noi, flutură securea deasupra capului.

— „Locţiitorul" meu îşi ia rămas bun de la voi ! exclamă Sparding. Cu toate că nu vă agreează este un domn, nu ? El vroia ca domnişoara Dupont să-i fie soţie fidelă şi să rămînă în sat... Cred că şi mie îmi poartă pică acum...

— Încotro vîslesc atît de grăbiţi ? întrebă Muriel, fără să ia aminte la ultimele cuvinte ale lui Sparding.

— Se duc să-i pîndească pe oamenii tribului Kanigara. Le-am dat ordin să-i imobilizeze. Aceasta pentru ca să nu vă facă vreun rău cînd veţi trece pe lîngă insula lor.

— Duceţi-vă în colibă să mîncaţi. Şi odihniţi-vă ; peste două ceasuri Rawgoe vă va conduce pînă la locul de întîlnire cu australienii, continuă Sparding.

În colibă masa era pregătită, dar aproape că nu ne-am atins de bucate. Mă gîndeam la gestul malaiezianului care

semăna mai mult cu o amenințare decît cu un salut prietenesc. Kid fuma îngîndurat.

— Ce-i, bătrîne ? Ce idee îți mai scapără mintea, îl întrebai eu, încercînd propriul lui stil de exprimare.

— Mă gîndesc la războinicii aceia, îmi răspunse încruntîndu-se. Unde naiba se duceau ?

— În mlaștină, la Kanigara, nu ai auzit ?

— Și vrei să cred ? Eu să-ți spun drept sînt convins că nu este așa.

— Vorbești prostii !

— Ascultă, doctore, cred că ți-ai dat seama că în afacerea cu tălmaciul și cu patrula australiană este ceva dubios.

— Hai mai bine să ieșim afară și să ne mai plimbăm puțin, îi îndemnai eu, încercînd să par nepăsător, cu toate că, mărturisesc, întrebarea lui Kid mă tulburase și pe mine.

Soarele ardea puternic. Satul părea pustiu. Doar dinspre coliba lui Sparding răzbea murmurul înfundat al unor voci. Instinctiv ne îndreptarăm într-acolo. Dar tocmai atunci, ușa colibei se deschise și un papuaș tînăr o luă sprinten la fugă de-a lungul plăjii. Avui timpul să zăresc în mîna lui strînsă o cutiuță dreptunghiulară nichelată care strălucea în lumina zilei.

Dacă am fi ajuns lîngă coliba albului cu cîteva minute mai devreme și am fi înțeles dialectul în care se vorbea

poate că am mai fi auzit ultimele cuvinte ale unui dialog ciudat :

— „Fii prudent şi ai grijă să nu ţi se întîmple ceva ; mergi numai noaptea dacă întîlneşti albi ; şi repede !

— Am înţeles, stăpîne !

— Un colier de Kina pentru tine, dacă te întorci cu bine.

— Sînteţi prea bun, stăpîne !

— Bine, acum şterge-o ! De data asta nu mai îmi scapă ei mie".

Iar dacă am fi avut posibilitatea să privim înăuntru, l-am fi văzut pe Sparding aplecat asupra unei hărţi a lanţului muntos al Noii Guinee, îmbrăcat numai în pantalonii săi scurţi, în timp ce un papuaş îi turna apă într-un fel de lighean de lemn, ce se afla în colţul camerei.

Am fi observat bustul masiv al albului, musculos şi plin de păr, iar dacă am fi privit şi mai atent am fi deosebit pe umărul lui bronzat o inscripţie ciudată. Ea consta în numai patru cifre : 1273. Kid, Dean, poate chiar şi Muriel, sau oricare altcineva care ar fi umblat mult timp prin Australia şi Oceania, ar fi tresărit cu teamă. Ei ar fi ştiut că sub aceste simple cifre se ascund periculoşii pensionari ai celebrei închisori de pe insula Norfolk.

Dar noi aveam să aflăm acest lucru abia cu cîteva zile mai tîrziu.

După ce am mai rătăcit cîteva minute prin piaţa pustie a satului, ne-am întors spre coliba noastră. În faţa uşii, Kid se opri brusc şi rămase un moment neclintit.

— Ce s-a întîmplat ?

— Ascultă !... Nu distingi un zgomot ?... Parcă din spre mal se aude ceva.

— Ţi se pare !

— Ei drăcie, aş fi jurat că am auzit zumzetul unui motor, răspunse pilotul ridicînd din umeri şi împingînd înciudat uşa cu vîrful bocancului.

(Va urma)

Cereți în librării
și citiți
în numărul viitor
(vol. II)
urmarea aventurilor
din povestirea

VÎNĂTORII DE CAPETE

VÎNĂTORII DE CAPETE

VÎNĂTORII DE CAPETE

VÎNĂTORII DE CAPETE

VÎNĂTORII DE CAPETE

VÎNĂTORII DE CAPETE

vor apare
în
CLUBUL TEMERARILOR

V. CORBU și E. BURADA

•

MOARTE ȘI PORTOCALE LA PALERMO

EDITURA TINERETULUI

GRIGORE BĂJENARU

•

BANUL MĂRĂCINE

EDITURA TINERETULUI

Redactor responsabil : TUDOR POPESCU
Tehnoredactor : GABRIELA ILIOPOLOS

Dat la cules 18.10.1966. Bun de tipar 16.02.1967. Apărut 1967. Comanda nr. 75 111. Tiraj 80 000. Hîrtie ziar sul de 50 g/m², 700×1 000/32. Coli editoriale 2. Coli de tipar 2. A.T. 11 563. C.Z. pentru bibliotecile mici 8R—93.

Tiparul executat sub comanda nr. 60 723 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii", Piața Scînteii nr. 1, București — Republica Socialistă România

Lei 1,50 EDITURA TINERETULUI